

РЕШЕНИЕ

№ 349

гр. София, 18.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 5-ТИ НАКАЗАТЕЛЕН, в публично заседание на четвърти октомври през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Веселин Пенгезов

Членове: Десислав Любомиров
Атанаска Китипова

при участието на секретаря Таня Ж. Петрова Вълчева
в присъствието на прокурора К. Ас. С.
като разгледа докладваното от Атанаска Китипова Наказателно дело за възобновяване № 20231000600919 по описа за 2023 година

Производството е по чл.422, ал.1, т.5 от НПК.

Образувано е по искане за отмяна на решението и възобновяване на внохд №5692/2022г. по описа на СГС и присъдата по нохд №17926/2016г. по описа на СРС. Твърди се, че са налице предпоставките за това, тъй като са допуснати съществени процесуални нарушения, които са довели и до неправилно приложение на материалния закон, а в случай, че се приеме, че осъденият е невинен, наказанието е явно несправедливо.

Сочи се, че производството по делото следва да се прекрати, тъй като за същите обстоятелства е водено друго производство, по съществото си наказателно, което е приключило с влязъл в законна сила съдебен акт, затова е налице основанието по чл.24, ал.1, т.6 от НПК. Изложени са подробни доводи относно наличието на влязло в законна сила решение по гр.д. №3432/2015г. на СРС, потвърдено по в.гр.д. №2410/2016г. на СГС, с което е прието, че няма установено домашно насилие, обсъдени са същите обстоятелства, предмет на наказателното производство, решението има силата на присъдено нещо, затова според осъдения, наказателното

производство е следвало да бъде прекратено. Изложени са доводи относно неправилност на съображенията в мотивите на съда при обсъждане на доказателствата, като се твърди, че са кредитирани показанията на свидетели, които не са присъствали, възпроизвели са заявеното им от пострадалата С., а не е дадена вяра на присъствалите свидетели Т. И. и Е. И.. Искането съдържа подробни съображения относно показанията на С. и К., от една страна и показанията на Т. И. и Е. И., твърди се и че неправилно съдът не е кредитирал последните показания поради приятелските отношения между свидетеля и подсъдимия, а също и поради липса на посочените в мотивите противоречия. Неуваженото искане за допускане на нов разпит на С. и К., както и прочитането на показанията им, според искането е попречило да се преценят събраните доказателства при наличието на различия в тях. Присъдата е основана единствено на показанията на пострадалата С., преразказани от другите свидетели. Всички тези доводи са изложени в подкрепа на твърдението, че обвинението не е доказано.

Иска се отмяна на присъдата, прекратяване на производството или алтернативно оправдаване на осъдения, в случай, че това искане не бъде уважено, се претендира намаляване на наложеното наказание на основание чл.55, ал.1 от НК.

В съдебно заседание искането се поддържа от защитника адв.Н. по изложените писмено съображения. Акцентираща се, че има влязъл в сила съдебен акт по Закона за домашното насилие, касае се за същите деяния, предвиденото наказание е глоба, така че делото не е следвало да се гледа в СРС. Оспорва се аналитичната дейност на съдилищата по същество с оглед начина, по който са обсъждани показанията на свидетелите К. и И., както и становището на Център за професионална рехабилитация. Осъденият И. поддържа становището на защитника си, твърди, че показанията на пострадалата са пълна инсценировка, тя не е виждала, търсила и чувала сина си след случилото се, поведението ѝ обяснява с наличието на обща ипотека на жилището, задължения към ВиК и топлофикация.

Представителят на САП дава становище, че искането за възобновяване е неоснователно и следва да се остави без уважение.

Софийският апелативен съд, след като обсъди доводите на страните и в пределите на правомощията си, намери следното:

Искането за възобновяване е допустимо с правно основание чл.422, ал.1, т.5 от НПК, тъй като е направено от активно легитимирана за това страна, в установения от закона шестмесечен срок и има за предмет акт по чл. 419, ал. 1 от НПК.

Всички оплаквания, посочени в искането за възобновяване и поддържани в съдебно заседание, относими към основанията за възобновяване на наказателните дела по чл.422, ал.1, т.5 във вр. с чл.348, ал.1, т.1, т.2 и т.3 от НПК, за които на основание чл.424, ал.1 от НПК е компетентен да се произнесе САС, са неоснователни по следните съображения:

С решение №261/13.04.2023г., постановено по внохд №5692/2022г. по описа на СГС, е потвърдена присъда от 20.06.2022г., постановена по нохд №17926/2016г. по описа на СРС, с която Ю. Т. И. е бил признат за виновен в това, че на 08.01.2015г., около 02.00 часа, в гр.София, ж.к.“Дианабад“, №43, се заканил с убийство на Л. С. С., като поставил цевта на законно притежавания си пистолет марка „ГЛОК 31“ в устната ѝ кухня и казал „Сега ще те убия“, като това заканване би могло да възбуди основателен страх за осъществяването му, престъпление по чл.144, ал.3 във вр. с ал.1 от НК. И. е осъден да изтърпи наказание „Лишаване от свобода“ за срок от 3/три/ години, отложено на основание чл.66, ал.1 от НК за изпитателен срок от 5/пет/ години. При проверката на присъдата по въззивна жалба на И., обсъждайки наведените доводи за нарушения на материалния и процесуален закона, второстепенният съд е приел, че фактическата обстановка по делото е била установена правилно, доказателствата са били обсъдени надлежно, при спазване на правилата за това, а доказателственият анализ не страда от твърдяните от защитата пороци. Изложена е собствена преценка на фактите, която не е довела до промяна на изводите на първата инстанция, напротив, прието е, че анализът на доказателствата води до логичните и законосъобразни фактически и правни изводи, направени от СРС.

Специално внимание е било отделено на анализа на гласните доказателства, като са обсъдени подробно двете групи свидетелски показания, както и обясненията на подсъдимия, поотделно и в тяхната съвкупност, съпоставени са с останалите доказателства. Отговорено е подробно на всички възражения на защитата относно гласните доказателства,

включително и по въпроса защо обясненията са приети единствено като средство за защита. Подробно и задълбочено са били обсъдени писмените доказателства, СМЕ и СПЕ.

Защитните възражения, поддържани в писменото искане и пред настоящия състав за погрешен доказателствен анализ са били поддържани и пред въззивния съд, който ги е обсъдил подробно. Следва да се уточни, че в настоящото производство съдът няма правомощия да прави нови фактически изводи или да интерпретира по различен начин доказателствените източници, единствената възможност е да се прецени дали относимите доказателствени източници са ценени вярно и дали възприетите въз основа на тях факти и обстоятелства са правилно изведени, затова възраженията бяха разгледани съобразно тези правомощия. По отношение на твърденията, че допуснатите съществени процесуални нарушения са свързани с кредитирането на показанията на свидетелката С., подкрепени от показанията на свидетелките С., К. и Павлова и съответно с отказ на съда да цени показанията на свидетелите Т. И. и Е. И., липсват предпоставки да се приеме незаконосъобразна процесуална дейност на решаващите съдилища. Категорично обясненията на подсъдимия, показанията на сина и приятеля му са отхвърлени от двете редовни инстанции с подробни мотиви, базирани на анализ на показанията, отделно и в съвкупност с останалите доказателства, напълно е изяснено здравословното и психическо състояние на пострадалата, като е безспорно установено, че тя е била пребита и заплашена с убийство от подсъдимия. По същия начин, възраженията по отношение на протокола от оценъчно интервю, изготвен по отношение на пострадалата от консултант при „Център за професионална рехабилитация и интеграция на деца и лица, пострадали от домашно насилие, трафик и други рискови групи“, са неоснователни, тъй като изложеното в протокола кореспондира напълно с показанията на С., СМЕ относно нараняванията и СПЕ, които са безпристрастни и непредубедени. Именно поради пристрастност, заради близките им отношения с подсъдимия, са игнорирани показанията на свидетелите Е. И. и Т. И., с напълно ясни аргументи за несъответствието им с останалите доказателства по делото. Затова твърденията, че не се споделят изводите на въззивната инстанция при осъществения контрол за законосъобразност на първоинстанционния акт, конкретно във връзка с доказателствата относно авторството и противоречието между двете групи

свидетелски показания, са изцяло неоснователни, тъй като от конкретно изложените мотиви е видно, че въззивният съд е спазил стриктно процесуалните правила при проверка на присъдата както относно установяването на фактите, така и при даване на правната им оценка. Поведението на И. правилно е било квалифицирано като престъпление по чл.144, ал.3 от НК от обективна и субективна страна, като закана за убийство, обективизирана с думи и действия, изречени и извършени по отношение на пребитата жена, предизвикали основателен страх за осъществяването на закана, особено като се има предвид, че са били придружени с нанесен побой.

В обобщение следва да се посочи, че внимателният анализ на актовете от двете инстанции по същество, в светлината на конкретните оплаквания, не установява наличието на нарушения на материалния или процесуалния закон. Не са основателни твърденията, че неправилно да са били кредитирани с доверие някои от доказателствата, не са били обсъдени пълно или при необходимата съпоставка помежду им, нито са игнорирани едни доказателства за сметка на други. Напротив, на всички възражения е отговорено с аргументи, които са логични и подробни. Въз основа на законосъобразен анализ на доказателствата са направени и правните изводи, за които въззивният съдебен състав е приел изцяло, че са правилни и законосъобразни, като е изложил и собствени подробни съображения в тази връзка. По този начин правилно е бил приложен материалния закон, съобразно който е квалифицирано поведението на И. и той е бил признат за виновен в извършване на престъпление по чл.144, ал.3 от НК.

Възражението за наличие на основания за прекратяване на наказателното производство на основание чл.24, ал.1, т.6 от НПК, поддържано пред настоящия състав, също е неоснователно. Редовните съдебни инстанции аргументирано са приели, че производството по чл.7 от ЗЗДН не е пречка за провеждане на наказателно производство. Касае се за проведено гражданско дело, решението по което не обвързва наказателния съд. С решение №941/09.08.2017г., постановено по внохд №1367/2017г. по описа на СГС, е било отменено определение на СРС за прекратяване на производството именно, като е прието, че това производство няма характер на наказателно и на основание чл.1, ал.2 от ЗЗДН не може да изключи провеждането на второ по ред производство за престъпление по чл.144, ал.3

от НК против подсъдимия. При спазване на това решение е било проведено настоящото производство, поради което инстанциите по същество не могат да бъдат упрекнати за неправилна процесуална дейност поради недопустимост, напротив, липсвала е каквато и да било процесуална пречка за разглеждане на делото по същество.

Неоснователно е и оплакването за несправедливост на наложеното наказание, тъй като същото е било индивидуализирано при съобразяване на целите на наказанието по чл.36 от НК, конкретните смекчаващи и отегчаващи вината обстоятелства, като с приложение на разпоредбата на чл.54 от НК наказанието е определено в максималния възможен размер, отложено е на основание чл.66, ал.1 от НК за изпитателен срок от пет години, тъй като е било прието, че за поправянето на И. не е необходимо то да се търпи ефективно. Предвид конкретните характеристики на извършеното престъпление, наказанието не е несправедливо, а е съобразено както с обществената опасност на деянието, така и с тази на дееца, съдът е взел предвид всички значими обстоятелства и максимално прецизно е индивидуализирал санкцията. Затова липсват основанията по чл.55, ал.1, т.1 от НК, няма нито многобройни смекчаващи вината обстоятелства, нито едно изключително такова, за да се удовлетвори претенцията на защитата по същество пред САС и да се намали наказанието.

След проверка на твърдяните основания по чл.422, ал.1, т.5 от НПК, и тъй като по делото не е установено нарушение на материалния закон, процесуална негодност на дейността на съда по оценка на доказателства и несправедливост на наложеното наказание, настоящият състав намира, че липсва основание за възобновяване на наказателното производство.

С оглед на изложеното, не са налице предпоставките, предвидени в чл. 422, ал.1, т.5 във вр. с чл.348, ал.1 от НПК, поради което настоящият състав на САС

РЕШИ:

Оставя без уважение искането на осъдения Ю. Т. И. за отмяна по реда за възобновяване на влязлото в законна сила решение №261/13.04.2023г.,

постановено по внохд №5692/2022г. по описа на СГС, с което е потвърдена присъда от 20.06.2022г., постановена по нохд №17926/2016г. по описа на СРС.

Решението е окончателно.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____